

The Holy See

KATECHEZA OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA

AUDIENCJA GENERALNA

7 marca 2018 r. [\[Multimedia\]](#)

Za zbawienie się nie płaci

Drodzy Bracia i Siostry, dzień dobry!

Kontynuujemy katechezy o Mszy św. i w tej katechezie omówimy *Modlitwę eucharystyczną*. Po obrzędzie złożenia darów chleba i wina rozpoczyna się *Modlitwa eucharystyczna*, która wyraża charakter Mszy św. i stanowi jej główny moment, przygotowujący do komunii św. Odpowiada ona temu, co uczynił Jezus, kiedy będąc przy stole z apostołami podczas Ostatniej Wieczerzy, «odmówił dziękczynienie» nad chlebem, a potem nad kielichem wina (por. *Mt* 26, 27; *Mk* 14, 23; *Łk* 22, 17. 19; *1 Kor* 11, 24); Jego dziękczynienie uobecnia się w każdej naszej Eucharystii, włączając nas w Jego ofiarę zbawienia.

W tej uroczystej Modlitwie — Modlitwa eucharystyczna jest uroczysta — Kościół wyraża to, czego dokonuje, kiedy sprawuje Eucharystię, i powód, dla którego ją sprawuje, czyli jednoczenie się z Chrystusem, rzeczywiście obecnym w konsekrowanych chlebie i winie. Kapłan wzywa lud, by wzniosł serca do Pana i składał Mu dziękczynienie, a następnie głośno wypowiada Modlitwę w imieniu wszystkich obecnych, zwracając się do Ojca przez Jezusa Chrystusa w Duchu Świętym. «Znaczenie tej modlitwy polega na tym, aby całe zgromadzenie wiernych zjednoczyło się z Chrystusem w głoszeniu wielkich dzieł Bożych i w składaniu Ofiary» (*Ogólne wprowadzenie do Mszału rzymskiego*, 78). A żeby się zjednoczyło, musi rozumieć. Dlatego Kościół zdecydował, by Msza św. była odprawiana w języku, który ludzie rozumieją, aby każdy mógł włączyć się w to uwielbienie i w tę wielką modlitwę razem z kapłanem. Naprawdę «ofiara Chrystusa i ofiara Eucharystii są jedyną ofiarą» (*Katechizm Kościoła Katolickiego*, 1367).

W Mszale znajdują się różne formuły Modlitwy eucharystycznej, a każda z nich składa się z

charakterystycznych elementów, które chciałbym teraz przypomnieć (por. *Ogólne wprowadzenie do Mszału rzymskiego*, 79; *Katechizm Kościoła Katolickiego*, 1352-1354). Wszystkie są bardzo piękne. Najpierw jest *prefacja*, która jest *dziękczynieniem* za dary Boże, w szczególności za posłanie Jego Syna jako Zbawiciela. Prefację kończy *aklamacja* «Święty», zazwyczaj śpiewana. Dobrze jest śpiewać «Święty»: «Święty, Święty, Święty Pan». Dobrze jest to śpiewać. Całe zgromadzenie łączy swój głos z głosem aniołów i świętych, by wielbić i sławić Boga.

Następnie jest prośba o Ducha Świętego, aby swoją mocą konsekrował chleb i wino. Wzywamy Ducha Świętego, aby przyszedł i by w chlebie i winie był Jezus. Działanie Ducha Świętego i skuteczność słów Chrystusa, wypowiedzianych przez kapłana, sprawiają, że rzeczywiście stają się obecne, pod postaciami chleba i wina, Jego Ciało i Jego Krew, Jego ofiara złożona na krzyżu raz na zawsze (por. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, 1375). Jezus powiedział to bardzo jasno. Słuchaliśmy, jak św. Paweł, na początku relacjonuje słowa Jezusa: «To jest Ciało moje, to jest Krew moja». «To jest Krew moja, to jest Ciało moje». Sam Jezus to powiedział. Nie powinniśmy snuć dziwnych myśli: «Ale jak to możliwe, że...». To jest ciało Jezusa i koniec! Wiara — przychodzi nam w sukurs wiara; aktem wiary przyjmujemy, że to jest Ciało i Krew Jezusa. To jest «tajemnica wiary», jak mówimy po konsekracji. Kapłan mówi — «Tajemnica wiary», a my odpowiadamy aklamacją. Sprawując pamiątkę śmierci i zmartwychwstania Pana, w oczekiwaniu na Jego powrót w chwale, Kościół składa Ojcu ofiarę, która jedna niebo z ziemią: składa paschalną ofiarę Chrystusa, ofiarowując się razem z Nim i prosząc w Duchu Świętym, by stał się «jednym ciałem i jedną duszą w Chrystusie» (III Modlitwa eucharystyczna; por. *Sacrosanctum Concilium*, 48; *Ogólne wprowadzenie do Mszału rzymskiego*, 79f). Kościół chce zjednoczyć nas z Chrystusem i stać się z Panem jednym ciałem i jedną duszą. To właśnie jest łaską i owocem komunii sakramentalnej: karmimy się Ciałem Chrystusa, byśmy się stali, my, którzy je spożywamy, Jego Ciałem żyjącym dziś w świecie.

Właśnie to jest tajemnica komunii, Kościół jednoczy się z ofiarą Chrystusa i z Jego wstawiennictwem i w tym świetle «w katakumbach Kościół często jest przedstawiany jako kobieta na modlitwie, z szeroko otwartymi ramionami, w postawie 'orantki'. Podobnie jak Chrystus, który wyciągnął ramiona na krzyżu, Kościół ofiarowuje się i wstawia za wszystkich ludzi przez Niego, z Nim i w Nim» (*Katechizm Kościoła Katolickiego*, 1368). Kościół który się modli, prosi. Przyjemnie jest myśleć, że Kościół się modli, prosi. Jest taki ustęp w księdze Dziejów Apostolskich, który mówi, że kiedy Piotr był w więzieniu, wspólnota chrześcijańska «modliła się za niego nieustannie». Kościół, który się modli, Kościół modlący się. I właśnie po to idziemy na Mszę św. — by być Kościołem modlącym się.

Modlitwa eucharystyczna prosi Boga, by zgromadził wszystkie swoje dzieci w doskonałej miłości, w jedności z Papieżem i biskupem, których imiona wymienia, na znak, że celebруем w jedności z Kościołem powszechnym i z Kościołem partykularnym. Prośba, podobnie ofiara, jest przedstawiana Bogu za wszystkich członków Kościoła, żywych i umarłych, w oczekiwaniu i z błogostawioną nadzieją, że będziemy mieli udział w wiecznym dziedzictwie nieba z Najświętszą

Dziewicą Maryją (por. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, 1369-1371). O nikim i niczym nie zapomina się w Modlitwie eucharystycznej, lecz wszystko jest na nowo doprowadzone do Boga, o czym przypomina kończąca ją doksologia. Nikt nie jest zapomniany. I jeśli mam jakąś osobę, krewnych, przyjaciół, którzy są w potrzebie lub przeszli z tego świata na tamten, mogę ich wymienić w tym momencie wewnętrznie i w milczeniu lub napisać imię, by zostało wymienione. «Ojczy, ile muszę zapłacić, aby moje imię zostało wymienione?» — «Nic». Zrozumieliście to? Nic! Za Mszę św. się nie płaci. Msza św. jest ofiarą Chrystusa, która jest darmowa. Odkupienie jest darmowe. Jeśli chcesz złożyć ofiarę, zrób to, ale się nie płaci. Ważne, żeby to było rozumiane.

Ta skodyfikowana forma modlitwy może się nam wydawać trochę daleka — to prawda, jest to bardzo stara forma — lecz jeśli dobrze zrozumiemy jej znaczenie, z pewnością będziemy lepiej w niej uczestniczyli. Wyraża ona bowiem wszystko to, czego dokonujemy podczas celebracji eucharystycznej; a ponadto uczy nas pielęgnowania trzech postaw, których nie powinno nigdy zabraknąć u uczniów Jezusa. Te trzy postawy to po pierwsze nauczanie się *«zawsze i wszędzie składać dziękczynienie»*, i to nie tylko w pewnych okolicznościach, kiedy wszystko dobrze się układa; po drugie — *czynienie z własnego życia daru miłości*, wolnej i darmowej; po trzecie — *tworzenie konkretnej komunii* w Kościele i ze wszystkimi. A zatem ta główna modlitwa Mszy św. krok po kroku uczy nas czynienia całego naszego życia «eucharystią», czyli dziękczynieniem.

Do Polaków:

Serdecznie witam polskich pielgrzymów, a szczególnie młodych wolontariuszy «Caritas Polska» z ich rówieśnikami z Syrii. Drodzy bracia i siostry, wielkopostny czas w sposób szczególny zbliża nas do tajemnicy zbawczej ofiary Chrystusa. Dokonała się ona raz jeden w historii, ale uobecnia się w każdej Eucharystii, którą sprawujemy. Dziękujmy Panu za dar Jego miłości i starajmy się uczestniczyć w nim, czyniąc z naszego życia wolny i bezinteresowny dar dla Boga i dla braci. Z serca wam błogosławię!